

Zvesti sluga Jakob.

Imovit gospod se je peljal na sanéh v nekej trdej zimi v bližnje mesto, kjer je imel sila nujen opravek. Spremljal ga je na potu njegov sluga Jakob, ki je jezdil na posebnem konji spredaj pred sanmi. Predno da prideta v mesto, treba jima je bilo iti preko dolzega, samotnega gôzda. A bila je užé trda temá. Sluga Jakob svetuje gospodu, naj bi prenočila v priprostej krémi, ki je stala ob cesti pred gozdom, kajti ljudje govoré, da se v gôzdu klatijo volkovi, ki so posebno zdaj v tako ostrej zimi zeló nevarni potujočim ljudém. Gospod srdito pogleda Jakoba ter zarohní nad njim: „kaj ne, užé ti preséda jezdariti, rad bi počival, lenoba stara! A ne tako jaz, ki moram še to noč biti v mestu, naj bi tudi gorelo.“ To rekši izpodbóde konja in šlo je dalje, da se je vse kadilo za njima.

Ali komaj da sta bila dobro v gozdu, sliši gospod na jedenkrat za soboj strašno zavijanje. Ko se ozrè, ugleda veliko četo gladnih volkov, ki so dirjali za sanmi; bili so užé blizu. Gospoda izpreletí strah in groza ter zavpije: „Jakob! Jakob! oh, moj preljubi Jakob! volkovi! užé so tukaj!“ Zvesti sluga Jakob ne zine niti besedice, pustí gospoda naprej se peljati, a on se s svojim konjem vstopi med saní in samogoltné volkove, potegne samokres ter ustrelí nekolikokratí med krvoločno divjo zverjád.

S strelivom je nekoliko časa strašil in odganjal gladne pošasti. A kmalu mu nedostane (izmanjka) strelnega prahú in volkovi se pritepó užé prav blizu gospodarjevih saní. Jakob to vidèč, reče gospodu: „gospod! svojega konja moram prepustiti tem gladnim grdobam a jaz se vsedem k vam na saní, ako ne, to noč sva obá izgubljena.“ — „Delaj, kakor najbolje znaš,“ reče gospod. Jakob se takój zažene s konja na gospodove saní ter še vedno drží svojega konja za uzdo. Še le ko volkovi prav blizu pridejo, izpusti jim konja, da ga raztrgajo in požró. Tako sta mislila, da sta rešena velike nevarnosti, ki jima je pretíla; ali varala sta se uboga popotnika. Ne dolgo in nekaj požrešnih volkov je bilo zopet za njima. Nekateri se užé zaganjajo v saní. Gospod ves obupan ne vé, kaj mu je storiti. Zdaj reče Jakob: „gospod, vse, kar morem storiti, rad storim za vas in vašo družino. Glejte, ondu se užé vidijo luči iz mesta; ako le še nekoliko minut pridržim gladne zverí od vašega telesa, lahko ste v mestu in nij vam se več bati za vaše življenje. Prosim vas torej, skrbite za mojo ženo in moje otroke! Bodite zdravi in spomnite se véasih svojega zvestega sluga Jakoba!“ To rekši, potegne meč, skoči iz saní ter se postavi v sredo med grozovite zverí. Volkovi to vidèč se nekoliko ustrašijo, a potlej še z večjo srditostjo planejo na ubozega Jakoba ter ga raztrgajo. V tem se je gospod srečno pripeljal do mesta. Brž skličé nekoliko ljudi, ki se takój podajo v gozd, da bi oteli nesrečnega človeka. A bilo je užé prepozno; našli so le še kostí ubozega Jakoba. Gospod ukaže kostí pobrati in spodobno pokopati. Za ubogo, zapuščeno ženo in otroke je ves čas skrbel kakor bi jim bil pravi oče. Odslej je bil tudi vsem svojim služabnikom prijazen in dober ter se je večkrat s solzami v očéh spominjal svojega zvestega sluga — Jakoba.